

Narcís Prim

RECORD

Al cor de Lliçà, no lluny de l'Església ni de l'Ajuntament del poble veí, hi ha la cruïlla que uneix les carreteres de Parets i la nova de Granollers. A prop, hi ha la plaça de la font i, els matins de Setembre, és allí on comença la boira de tardor que només deixa penetrar el sol per lleus brins daurats.

Aquell indret havia vetllat tota la nit i, el divendres matí, encara esperava que passés el Narcís.

* * *

El Narcís era noble, com el seu germà, i tenia una forta voluntat. Atlètic, cara allargada, ferrenya i dòcil alhora. Veu gruixuda. La seva maduresa humana anava més enllà dels seus vint-i-tres anys.

* * *

La carretera nova que mena de Lliçà a Granollers té un entorn net, ple de bel·leses. Deixat el nucli de Lliçà, venen els camps regats, prop del Tenes. Un pont nou creua el riu junt a cal Metge i el Camp d'Esports. A l'altra banda, la carretera s'enfila vers la serra i les masies del tossal, adustes i envellides, dominen el secà. Els rellotges de sol marquen el temps.

També el divendres matí, els arbres i les cases, els rius i els viaranys d'aquell paisatge, esperaven que passés el Narcís.

* * *

L'activitat del Narcís era molt intensa.

No li costà gaire de fer-se un bon excursionista. Formà part de la primera expedició de Santa Eulàlia i Lliçà a la Pica d'Estats, l'any 1973. Poc a poc, els cims principals del Pirineu havien estat conquerits per la seva petjada. Anà, junt amb els expedicionaris de cada any, a Montserrat a peu.

Les activitats li eixamplaven l'àmbit de coneixences i estrenyia llaços d'amistat arreu: en el seu treball de manyà, en les diversions de cap de setmana, en la pràctica del futbol-sala. Contribuí a formar un equip íntegrament local d'aquest esport. Tampoc quedaven llunyanes les seves caigudes a terra, en la representació dels «Pastorets», quan feia el paper de Santanàs.

L'afecció del ciclisme li era més recent, però més intensa. Aviat s'atreví a córrer amb els de Granollers i aviat fou dels més ràpids. Participà en diverses curses d'afeccionats.

Aquest estiu passat, la bicicleta li permeté concebre unes vacances originals: conèixer Europa amb el seu fràgil vehicle. El projecte es feu realitat i així França, Suïssa, Àustria, Alemanya veieren com passaven, entre meravellats i contents, ell i el Josep Maria de Can Lluïset, que fou el seu fidel acompanyant.

De retorn, però, calia seguir els entrenaments i aquell dijous de Setembre, al cap tard, el Narcís partí, ple d'illusió, cap a la ruta acostumada de cada dia.

* * *

La carretera nova de Lliçà a Granollers, deixa la

(ve de la plana anterior)

a l'hora de comprometre's era molt reticent, per les causes ja esmentades de la por de molestar, de modestia o de possibles malentesos.

Bé, això ha estat la seva constant durant tota la vida. Pensem que aquesta actitud, i l'esperit de treball i la seva honradesa, haurien de ser un exemple per a tots, més encara avui quan arreu veiem actuacions tan contràries a la seva, que només miren el profit propi, trepitjant tot el qui es posa al davant.

Jaume, en fan falta molts d'homes com tu. Procura-rem imitar-te.

J. Gabot

vall del Tenes, just quan l'autovia de l'Ametlla li passa pel damunt. No hi ha encara comunicació asfaltada entre ambdues vies. Només uns corriols al marge, que es poden baixar en bicicleta, i el Narcís ho feia (tots els de Can Prim han sigut equilibristes de la bicicleta). També els corriols preguntaven amb angoixa perquè aquell dia no passava el Narcís.

* * *

Cent metres més amunt, l'autovia de l'Ametlla passa per un call i s'estreny. Allí brunzeix la sorda remor dels automòbils, indiferent —d'una indiferència sense entranyes— al seu entorn; al paisatge i als homes del seu entorn.

En aquell punt, la Providència feu decidir el Narcís per una altra ruta, més allunyada que Granollers i el Montseny. Infinitament més llarga que l'itinerari d'Europa.

* * *

El Narcís ens ha passat al davant a tots: als que eren joves com ell; als que ja han emprès el camí pel món dels grans; als que ja són madurs i, fins i tot, als vells, que ja són de tornada de totes les coses, menys d'una.

La mort ha posat en relleu la seva figura i la seva vida. I, possiblement, els que vivim a Santa Eulàlia aquest incert final de segle vint, sempre el recordem amb un punt —o un molt— d'heroïcitat.

* * *

El divendres al matí fou molt dur per a tots. Ell ja no hi era però encara hi era. Era com el vianant que, a coberta del vaixell, despedeix amb emoció familiars i amics que són al moll. Ara, passats uns quants dies, la tristesa és més serena, mentre el seu vaixell s'allunya, per la mar blava, vers l'horitzó del cel.

Sovint amb entusiasme, va estimar les moltes persones que constituïen el seu pròxim. I ara, d'aquest seu món, n'ha brotat un record sincer i una pregària esperançada perquè el seu viatge sigui feliç.

Com l'arribada a l'altra vora, al port de salvament.

LLUÍS GALOBART

LA RUTA

Eren dos quarts de set del matí del diumenge 10 d'agost, quan en Narcís em va venir a treure del llit per començar l'aventura. Feia tres dies que ens costava dormir pensant en el que ens esperava i per fi havia arribat l'hora X: tots dos, amb tota la illusió del món, començarem a pedalejar cap a Suïssa.

La illusió era tanta que, els primers dies fèiem llargues tongades de quilòmetres, sense adonar-nos de la duresa que representaven. L'itinerari del primer dia, fou aquest: esmorzàvem a Girona; dinàvem a La Jonquera. Vàrem entrar a França tot seguit i Perpinyà constituí l'arribada de la primera etapa: 210 quilòmetres en total.

Vàrem passar amb rapidesa per França: Dilluns, dia 11, 170 quilòmetres fins a Nîmes. L'endemà, 165 fins a Valence. Bufava fort el vent de cara provocant que el trajecte fos de gran duresa, més pel Narcís que era qui tallava el vent durant quasibé tot el viatge. La migdiada es convertia en un acte obligat i no la vàrem oblidar cap dia. Ens permetia, juntament amb la bona cuina dels països visitats, anar superant el cansament. A Valence paràrem per primer cop la tenda, ja que els anteriors dies havíem fet bivac.

Dimecres, dia 13, 150 quilòmetres i dormíem a Aix-les-Bains.

Dijous entràvem a Suïssa amb molta satisfacció, ja que era el destí principal del viatge.

Divendres, dia 15: Suïssa es presentava amb el seu aire típic i començà a ploure, per la qual cosa ens vàrem haver de refugiar a l'estació de tren d'un petit poblet: Kirchberg, on hi vam fer vida fins al diu-

men,
lla g
Di
i am
direc
que
Ar
ça a
ens
li di
El
de p
«tu
pera
I j
pass
man
El
l'enc
més
de l
de l
D
ge:
bare
A m
peci
mal
sort
la n
vèn
viur
D
tràv
llum
ens
«qu
i no
men
D
el n
pres
a la
D
qu
proc
D
deix
cies
H
con
fère
les